

[Lønger]

vi må begynde at stille nogle helt fundamentale spørgsmål om det liv, vi vil leve, og om, hvad det er for et samfund, vi er ved at udvikle.

Spørgsmålene drejer sig ikke bare om den snævre medicinske teknologi, men også om de holdninger, vi får til arbejdsmiljøet, hvis arbejdsmiljøet skaber ufrugtbarhed og denne så blot kan kompenseres ved brug af medicinsk teknologi.

Hr. Tinning var inde på spørgsmålet om de handicappede, men jeg vil også godt spørge: hvilke forhold får de handicappede, der trods alt bliver født, men hvor enhver ved at forældrene kunne have valgt barnet fra? Nok så vigtigt i debatten er det at høre om disse udviklingsperspektiver fra nogle handicaporganisationer, fra dem, som ville være blevet valgt fra, hvis det var sådan, at de var blevet født noget senere.

For at sætte det lidt på spidsen minder denne ubesluttede udvikling i sit fremtidsperspektiv i uhyggelig grad om de teorier, der bygger på systematisk at fremelske bestemte mennesketyper med bestemte egenskaber, måske endda ud fra helt bestemte teorier. Hvad kriterierne end er, ligger påvirkningerne af arveanlæggene lige for.

Vi skal være opmærksom på, at den nye medicinske teknologi adskiller sig i fravælgelsesmulighederne fra spørgsmålet om fri abort, fordi det netop berører graviditeter, der i øvrigt er ønskede. Det er heri, den selektive fravælgelse ligger, men mellem selektiv fravælgelse og selektiv fremstilling er der etisk og teknisk kun et hårsbred. Lad mig blot nævne diskussionen om fremstilling eller fravælgelse af barnets køn som en af problemstillingerne.

Jeg vil også gerne kommentere noget af det, der er sagt i dag. Ministeren var enig med os i, at det er nødvendigt med en politisk debat, men for mig at se vender ministeren tingene lidt på hovedet, fordi hun siger, at hun godt vil have et beslutningsgrundlag, før man eventuelt indfører en tænkepause. Ikke for at være polemisk, men jeg mener godt, man kunne, jeg havde nær sagt tænke, før man taler, og vente med at fremskaffe dette beslutningsgrundlag, indtil vi faktisk har haft diskussionerne. Disse vidtgående konsekvenser, som ministeren taler om, hvor vi stopper forskningen og stopper kontakt til udlandet, er for mig at se ganske overdrevne,

men hvis vi skal lægge afgørende vægt på dem, så stopper vi så at sige aldrig. Så vil afgrænsningen aldrig blive bestemt af os selv, for dette hensyn vil altid føre til, at udviklingen bare tager magten også i denne situation.

Derimod vil jeg gerne sige, at vi er meget enige med ministeren i afgrænsningen med hensyn til, at vi ikke skal falde i den grøft, at vi afviser alt nyt. Tværtimod, netop ved at afgrænse det, vi ikke vil bruge det til, og det, vi ikke vil have, kan vi på en positiv måde bruge de nye udviklingsmetoder, der foreligger.

Specielt vil jeg gerne fremhæve, at vi er enige med ministeren i hendes modstand mod rutinemæssig brug af ultralyd. Vi bemærkede, at ministeren ville fraråde, at dette skete. Det vil vi gerne sige tak for, men jeg vil da godt supplerende spørge, om ministeren dermed vil garantere, at anvendelsesområdet ikke så til gengæld udvides bare en lille smule.

Fru Hanne Andersen var stort set enig i problemstillingen, som vi har rejst, og vi kan også være enige i den beskrivelse af en række af problemerne, som fru Hanne Andersen var inde på, men for fru Hanne Andersen gælder det samme, som jeg sagde til ministeren, at det ikke er tilfældigt, vi har foreslået et stop i forbindelse med denne diskussion. Det er nok så meget for, at den fortsatte udvikling ikke skal tage magten fra os og så at sige på en uhensigtsmæssig måde bestemme konklusionerne.

Hr. Tinning har kommenteret en del af hr. Svend Åge Petersens indlæg, og det skal jeg ikke gå ind i. Jeg mener dog, at hr. Svend Åge Petersen vil få nogle meget store vanskeligheder med at sætte grænsen på baggrund af de holdninger, som han lagde frem, og hvor han fandt, at en selektion i et eller andet omfang var positiv.

Også fru Bente Nielsen var inde på spørgsmålet om distanceringen, som kunne komme fra udlandets side. Vi opfatter ikke udviklingen som en værdi i sig selv, som noget, der bare kører fremad, og som man under alle omstændigheder opfatter som positivt. Tværtimod mener vi, at vi må tage en indholdsmæssig stilling til den udvikling, som sker.

Fru Alice Faber var inde på spørgsmålet om udviklingen i udlandet. Det er da korrekt, at der er stærke kræfter i udlandet, som